

wizny krajowych i zagranicznych środków płatniczych oraz papierów wartościowych emitowanych w kraju lub za granicą, nie obciążonej warunkiem dokonania jakichkolwiek świadczeń wzajemnych przez obdarowanego.

2. Darowanie przez osoby czasowo przebywające w kraju wartości dewizowych wymienionych w ust. 1 osobom w tym przepisie wymienionym nie wymaga osobnego zezwolenia dewizowego.

§ 2. 1. Zezwala się osobom czasowo przebywającym w kraju (cudzoziemcom dewizowym) na zaciąganie od osób stale zamieszkałych w kraju (krajowców dewizowych) pożyczki lub pomocy pieniężnej w złotych nie przekraczającej z obu tych tytułów za okres każdorazowego pobytu 500 zł

łącznie od wszystkich osób udzielających pożyczki lub pomocy.

2. Udzielanie przez osoby stale zamieszkałe w kraju pożyczki lub pomocy pieniężnej w złotych osobom wymienionym w ust. 1 i do wysokości określonej w tym przepisie nie wymaga osobnego zezwolenia dewizowego.

§ 3. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 9 listopada 1958 r. w sprawie niektórych świadczeń pieniężnych w stosunkach z osobami czasowo przebywającymi w kraju (Monitor Polski Nr 89, poz. 497).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: *S. Majewski*

394

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 12 grudnia 1968 r.

w sprawie zezwolenia dla osób przekraczających granicę państwową lub burtę statków morskich na wywóz, przywóz i przewóz wartości dewizowych.

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) w związku z § 32 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 15 kwietnia 1952 r. w sprawie wykonania ustawy dewizowej (Dz. U. z 1952 r. Nr 21, poz. 137, z 1956 r. Nr 50, poz. 223 i z 1963 r. Nr 26, poz. 155) zarządza się, co następuje:

1. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Zarządzenie dotyczy:

- 1) wywozu, przywozu i przewozu wartości dewizowych w ruchu podróźnych,
- 2) przenoszenia przez granicę wartości dewizowych w małym ruchu granicznym,
- 3) wnoszenia wartości dewizowych na statki morskie i znoszenia ich z tych statków,
- 4) wywozu, przywozu i przewozu wartości dewizowych w ruchu środków komunikacji międzynarodowej.

2. Ilekroć w niniejszym zarządzeniu zezwala się na wywóz za granicę lub przywóz do kraju pieniędzy polskich albo ~~na~~ wnoszenie ich na statki morskie lub znoszenie z tych statków, zezwolenie nie dotyczy monet 100-złotowych i banknotów o wartości nominalnej przekraczającej zł 100, z wyjątkiem zezwolenia przewidzianego w § 15 pkt 1.

2. Ruch podróźnych.

§ 2. 1. Zezwala się osobom uprawnionym do przekroczenia granicy państwowej na podstawie paszportów lub równoznacznych dokumentów, wystawionych przez władze polskie w kraju:

- 1) na wywóz pieniędzy polskich do jakiegokolwiek obcego państwa (kraju) w kwocie do zł 1000, pod warunkiem że wywożona kwota została zgłoszona pisemnie polskiemu granicznemu urzędowi celnemu i potwierdzona przez ten urząd:

— z prawem wydatkowania wywiezionych pieniędzy na zakup artykułów konsumpcyjnych:

- a) do wysokości wywiezionej kwoty — w polskich wagonach restauracyjnych i punktach zaopatrzenia w te artykuły znajdujących się w osobowych

- wagonach kolejowych, w polskich autobusach regularnej komunikacji międzynarodowej oraz na polskich statkach morskich żeglugi międzynarodowej, pod warunkiem udokumentowania wydatków ponad kwotę zł 150 dowodami zakupu artykułów,
- b) do zł 150 — w wagonach restauracyjnych i punktach zaopatrzenia w te artykuły znajdujących się w osobowych wagonach kolejowych komunikacji międzynarodowej oraz w autobusach regularnej komunikacji międzynarodowej, należących do państw, z którymi Polska rozlicza się w rublach transferowych

— z obowiązkiem (lit. a i b) powrotnego przywozu do kraju nie wydatkowanej kwoty pieniędzy polskich;

- 2) na wywóz (niezależnie od kwoty przewidzianej w pkt 1) do państw, z którymi Polska rozlicza się w rublach transferowych, pieniędzy polskich na podstawie talonów na wymianę, wystawionych przez Narodowy Bank Polski w wypadkach, na warunkach i w kwotach ustalonych w drodze obwieszczenia Ministra Finansów ogłoszonego w Monitorze Polskim — z prawem wymiany wywiezionych przez podróźnego pieniędzy na walutę państwa oznaczonego w talonie i z obowiązkiem powrotnego przywozu pieniędzy nie przedstawionych do wymiany oraz zwrócenia nie wykorzystanego talonu bankowi lub instytucji, które go wydały; pieniądze wywożone na podstawie talonów wolno wywieźć w tej samej podróży również do innych państw (krajów), jednak bez prawa wydatkowania ich, zamiany i pozostawiania na obszarze tych innych państw;
- 3) na wywóz krajowych imiennych książeczek oszczędnościowych — bez prawa odstępowania tych książeczek za granicę i z obowiązkiem powrotnego ich przywozu do kraju.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy osób wyjeżdżających za granicę na stałe (emigrujących); osoby te nie są uprawnione do wywozu z kraju pieniędzy polskich i krajowych książeczek oszczędnościowych.

3. Przepisy ust. 1 i 2 mają zastosowanie również do stale zamieszkałych w kraju obywateli państw, z którymi Polska rozlicza się w rublach transferowych (krajowców dewi-

zowych), a w wypadkach i na warunkach przewidzianych w porozumieniach z tymi państwami — również do stale zamieszkałych w kraju obywateli innych państw obcych.

§ 3. Zezwala się osobom przekraczającym granicę państwową na podstawie paszportów lub równoznacznych dokumentów, wystawionych za granicą przez władze państwa, z którym Polska rozlicza się w rublach transferowych:

- 1) na przywóz i powrotny wywóz pieniędzy polskich w kwocie przewidzianej w porozumieniach banków centralnych państw rozliczających się w rublach transferowych i określonej w imiennym dokumencie nabycia jej w banku lub w instytucji uprawnionej państwa przynależności podróznego, a jeżeli wymagany jest przywóz osobno ustalonej kwoty pieniędzy polskich na koszty pobytu w Polsce — na powrotny wywóz tylko nadwyżki przywiezionej ponad wymaganą kwotę. Przywóz i wywóz na podstawie danego dokumentu nabycia pieniędzy polskich może być dokonany wielokrotnie aż do wyczerpania całej kwoty określonej w dokumencie;
- 2) na wywóz wyłącznie do państw, z którymi Polska rozlicza się w rublach transferowych, pieniędzy polskich pochodzących z udokumentowanej wymiany zagranicznych środków płatniczych w uprawnionym polskim punkcie wymiany walut, a jeżeli wymagany jest przywóz osobno ustalonej kwoty zagranicznych środków płatniczych na koszty pobytu w Polsce — na wywóz tylko nadwyżki ich równowartości w złotych ponad wymaganą kwotę

— z zastrzeżeniem odstępowania wywożonych pieniędzy polskich (pkt 1 i 2) tylko uprawnionym bankom lub instytucjom w państwie przynależności podróznego.

§ 4. 1. Zezwala się na wywóz za granicę pieniędzy zagranicznych oraz czeków (również „czeków podróźniczych” — *travellers cheques*) opiewających na waluty obce lub na walutę polską, nabytych na cele podróży za granicę w bankach, biurach podróży lub innych jednostkach w kraju, posiadających uprawnienia do sprzedaży wymienionych środków płatniczych na te cele.

2. Wydatkowanie tych środków płatniczych za granicą jest dopuszczalne tylko na cele i w granicach ustalonych dla ich wydatkowania, z obowiązkiem powrotnego przywozu do kraju kwoty nie podlegającej wydatkowaniu i odprzedania jej niezwłocznie bankowi uprawnionemu do skupu. Obowiązek odprzedania dotyczy odpowiednio również środków płatniczych w razie niedojścia podróży do skutku.

§ 5. Zezwala się osobom przekraczającym granicę państwową na podstawie paszportów lub równoznacznych dokumentów, wystawionych przez władze obce za granicą, na wywóz za granicę monet złotych bitych po roku 1850 oraz monet mających w Polsce obieg ustawowy, nabytych w kraju za waluty obce w przedsiębiorstwie uprawnionym do ich sprzedaży. Wywóz może nastąpić tylko na podstawie zaświadczenia wystawionego przez uprawnione przedsiębiorstwo, stwierdzającego sprzedaż tych monet imiennie określonej osobie.

§ 6. Zezwala się na przewóz (tranzyt) przez polski obszar dewizowy przez podróźnych nie zatrzymujących się na tym obszarze:

- 1) zagranicznych środków płatniczych oraz emitowanych lub wystawionych za granicą papierów wartościowych i kuponów od tych papierów, świadectw udziałowych, książeczek oszczędnościowych i wkładowych;
- 2) złota i platyny w monetach i sztabach lub w innej postaci stanowiącej wartość dewizową, pod warunkiem zachowania wymagań przewidzianych przez przepisy celne dla przewozu (tranzytu) towarów.

§ 7. 1. Przywóz do kraju zagranicznych i krajowych środków płatniczych, z wyjątkiem pieniędzy polskich, oraz przywóz innych wartości dewizowych przez osoby przekra-

czające granicę państwową na podstawie paszportów lub równoznacznych dokumentów nie wymaga zezwolenia.

2. Osobom stale zamieszkałym za granicą (cudzoziemcom dewizowym) wolno wywozić w ruchu podróźnych za granicę wartości dewizowe, które zostały przez nich przywiezione do Polski i wymienione w imiennej deklaracji przywozu, potwierdzonej przez polski graniczny urząd celny, a jeżeli wymagany jest przywóz osobno ustalonej kwoty zagranicznych środków płatniczych na koszty pobytu w Polsce — wolno im wywozić tylko nadwyżkę ponad kwotę wymaganą. Dotyczy to również wywozu zagranicznych środków płatniczych pochodzących z należycie udokumentowanej ponownej wymiany pieniędzy polskich na zagraniczne środki płatnicze.

3. Mały ruch graniczny.

§ 8. Zezwala się:

- 1) osobom uprawnionym do jednorazowego lub wielokrotnego udania się na określony obszar pograniczny państwa sąsiadującego na podstawie przepustek polskich lub równoznacznych dokumentów — na wywóz każdorazowo:
  - a) pieniędzy polskich do kwoty zł 150, bez prawa wydatkowania, zamiany i pozostawiania ich za granicą, oraz na wywóz imiennych krajowych książeczek oszczędnościowych, bez prawa odstępowania tych książeczek za granicą i z obowiązkiem powrotnego przywozu ich do Polski,
  - b) pieniędzy danego państwa sąsiadującego, nabytych w uprawnionych bankach lub instytucjach w Polsce na koszty związane z pobytem w państwie sąsiadującym;
- 2) osobom uprawnionym do jednorazowego lub wielokrotnego udania się na określony obszar pograniczny w Polsce na podstawie przepustek lub równoznacznych dokumentów wystawionych przez władze państwa sąsiadującego — na przywóz pieniędzy zagranicznych i pieniędzy polskich do kwoty, jaką wymienione osoby są uprawnione wywieźć z państwa sąsiadującego, oraz na powrotny wywóz tych pieniędzy za granicę, z zastrzeżeniem odstępowania pieniędzy polskich tylko uprawnionym bankom lub instytucjom w państwie przynależności osoby wywożącej.

§ 9. Zezwala się osobom, o których mowa w § 8 pkt 1, przekraczającym granicę państwową w związku z zatrudnieniem ich na obszarze państwa sąsiadującego na przywóz pieniędzy mających w państwie zatrudnienia obieg ustawowy, w kwotach dozwolonych do wywozu z obszaru tego państwa, oraz na powrotny wywóz ich do danego państwa sąsiadującego.

4. Ruch portowo-morski.

§ 10. 1. Przywóz zagranicznych środków płatniczych i innych wartości dewizowych, z wyjątkiem pieniędzy polskich, przez członków załogi statku morskiego bandery polskiej (również armatora) nie wymaga odrębnego zezwolenia.

2. Zezwala się na wywóz za granicę następujących środków płatniczych znajdujących się w kasie statkowej:

- 1) zagranicznych środków płatniczych należących do armatora statku, jeżeli wywożona kwota nie przekracza określonej przez armatora wysokości przewidzianej w osobno ustalonych zasadach na koszty związane z rejsem statku; za dowód stwierdzający uprawnienie do wywozu określonej kwoty zagranicznych środków płatniczych uznaje się odpowiednie oświadczenie kapitana statku, składane przy odprawie wyjściowej;

- 2) zagranicznych środków płatniczych stanowiących własność członków załogi statku — jeżeli są to środki, które zostały złożone na przechowanie w kasie statkowej przed wejściem statku do polskiego obszaru dewizowego i zgłoszone pisemnie przez kapitana statku granicznemu urzędowi celnemu przy odprawie wejściowej ze wskazaniem w zgłoszeniu kwot należących do imiennie wymienionych osób; podejmowanie przez deponenta zagranicznych środków płatniczych z kasy statkowej i znoszenie ich ze statku nie podlega ograniczeniom dewizowym;
- 3) pieniądze polskich stanowiących własność członków załogi statku, jeżeli należąca do poszczególnej osoby kwota tych pieniędzy nie przekracza 1.000 zł, pod warunkiem że zostały one zgłoszone pisemnie przy odprawie wyjściowej — z obowiązkiem powrotnego przywozu wywiezionej kwoty.

3. W czasie od zakończenia odprawy celnej wyjściowej statku aż do zakończenia odprawy celnej wejściowej w porcie polskim pieniądze polskie pozostające w kasie statkowej (ust. 1 pkt 3) nie mogą być ich deponentem wydawane ani przez nich podejmowane, chyba że nastąpiło zwolnienie (wymustrowanie) członka załogi statku za granicą, w którym to wypadku podjęcie kwoty złotych z kasy statkowej potwierdza zaświadczeniem kapitan statku.

4. Przeniesienie zagranicznych środków płatniczych stanowiących depozyt członka załogi z kasy jednego statku do kasy innego statku nie wymaga zezwolenia dewizowego i może nastąpić za zgodą urzędu celnego.

§ 11. Zezwala się członkom załogi statku morskiego bandery polskiej na wywóz za granicę przy wyjściu statku do portu zagranicznego ich imiennych książeczek oszczędnościowych, zarówno krajowych, jak i zagranicznych — z obowiązkiem powrotnego przywozu do kraju krajowych książeczek oszczędnościowych.

§ 12. 1. Pracownikom przedsiębiorstw posiadających zezwolenie dewizowe na wypłatę pieniędzy polskich kapitanom statków morskich bandery obcej z tytułu zaliczki kapitańskiej, pisemnie upoważnionym do dokonania tej wypłaty, zezwala się na wnoszenie pieniędzy polskich stanowiących taką zaliczkę na odnośny statek morski bandery obcej oraz na powrotne znoszenie ze statku na ląd pieniędzy polskich stanowiących pozostałość z zaliczki kapitańskiej.

2. Członkom załogi statku morskiego bandery obcej zezwala się na znoszenie na ląd pieniędzy polskich otrzymanych przez nich na statku z zaliczki kapitańskiej oraz na powrotne wnoszenie ich na statek.

3. Zezwolenie na wnoszenie pieniędzy, o którym mowa w ust. 1 i 2, nie uprawnia do wywozu tych pieniędzy z Polski.

§ 13. 1. Zezwala się członkom załogi statku morskiego bandery polskiej na wnoszenie na statek, na którym są zatrudnieni, pieniędzy polskich w kwotach do 1.000 zł pod warunkiem złożenia takich pieniędzy w kasie statkowej lub powrotnego ich zniesienia.

2. Zezwala się osobom stale zamieszkałym w kraju, nie należącym do załogi statku morskiego, uprawnionym do udania się na podstawie przepustki lub równoznacznego dokumentu na statek bandery polskiej lub bandery obcej w porcie polskim — także w razie pozostawiania statków bandery obcej w naprawie lub w remoncie w stocznich polskich — na wnoszenie każdorazowo na te statki pieniądze polskich do kwoty zł 200 na osobę oraz imiennej krajowej książeczki oszczędnościowej bez względu na kwotę figurującego na niej wkładu, z zastrzeżeniem powrotnego zniesienia całości tych pieniędzy oraz książeczki oszczędnościowej na ląd.

5. Ruch środków komunikacji międzynarodowej.

§ 14. Zezwala się upoważnionym przez przedsiębiorstwo osobom należącym do obsługi wagonów restauracyjnych

i punktów zaopatrzenia w artykuły konsumpcyjne, znajdujących się w osobowych wagonach kolejowych, oraz do obsługi autobusów regularnej komunikacji międzynarodowej, należących do krajów, z którymi Polska rozlicza się w rublach transferowych — na sprzedaż w tych wagonach i autobusach w czasie ich przebiegu w Polsce artykułów konsumpcyjnych:

- 1) za pieniądze polskie oraz na wywóz do tych państw pieniędzy polskich uzyskanych ze sprzedaży — z zastrzeżeniem odstępowania wywiezionych pieniędzy polskich tylko uprawnionym bankom lub instytucjom kraju, do którego należą wymienione środki komunikacji,
- 2) za pieniądze mające obieg ustawowy w państwach, z którymi Polska rozlicza się w rublach transferowych, oraz na wywóz za granicę pieniędzy uzyskanych z tej sprzedaży.

§ 15. Zezwala się upoważnionym przez przedsiębiorstwo osobom należącym do obsługi polskich wagonów restauracyjnych i punktów zaopatrzenia w artykuły konsumpcyjne, znajdujących się w polskich osobowych wagonach kolejowych komunikacji międzynarodowej, oraz do obsługi polskich autobusów regularnej komunikacji międzynarodowej — na sprzedaż w tych wagonach i autobusach artykułów konsumpcyjnych:

- 1) w czasie przebiegu wagonów i autobusów w Polsce za pieniądze polskie lub za pieniądze państw, z którymi Polska rozlicza się w rublach transferowych, oraz na wywóz za granicę pieniędzy uzyskanych z tej sprzedaży, nie wyłączając wywozu banknotów polskich o wartości nominalnej banknotu przekraczającej zł 100, z obowiązkiem powrotnego przywozu do kraju pieniędzy wywiezionych,
- 2) w czasie przebiegu wagonów i autobusów za granicą — za pieniądze obce jakiegokolwiek państwa, a podróżnemu okazującemu imienną deklarację wywozu pieniędzy polskich, potwierdzoną przez polski graniczny urząd celny — również na sprzedaż za pieniądze polskie w granicach kwoty uwidocznionej w deklaracji, z zastrzeżeniem wydania podróżnemu nabywającemu artykuły za kwotę przekraczającą zł 150 pisemnego dowodu sprzedaży.

§ 16. Zezwala się konduktorom polskich pociągów, przekraczającym granicę państwową na podstawie przepustek ważnych w małym ruchu granicznym, na wywóz za granicę pieniędzy polskich pochodzących ze sprzedaży przez nich biletów i miejscówek na odcinkach przebiegu pociągów w Polsce — z obowiązkiem powrotnego przywozu do kraju pieniędzy wywiezionych.

§ 17. Zezwala się osobom należącym do obsługi polskich autobusów kursujących w komunikacji z krajami, z którymi Polska rozlicza się w rublach transferowych, na wywóz pieniędzy polskich pochodzących ze sprzedaży biletów na przejazd tymi autobusami, z zastrzeżeniem powrotnego przywozu do kraju pieniędzy wywiezionych.

§ 18. Przyjmowanie na zapłatę pieniędzy polskich w banknotach o wartości nominalnej banknotu przekraczającej zł 100 i dokonywanie zapłaty takimi banknotami za artykuły konsumpcyjne oraz za bilety kolejowe, autobusowe i miejscówki w okresie do zakończenia kontroli celnej w przywozie i po rozpoczęciu kontroli celnej w wywozie jest zabronione.

6. Przepisy końcowe.

§ 19. Przepisy §§ 2—7 mają odpowiednio zastosowanie również do osób przekraczających granicę państwową w pogranicznym ruchu turystycznym.

§ 20. Dopuszczalny jest przywóz z zagranicy banknotów o wartości nominalnej banknotu przekraczającej zł 100 przez osoby, które te banknoty wywoziły przed dniem 1 lipca

1966 r. na podstawie pisemnego zgłoszenia, potwierdzonego przez polski graniczny urząd celny.

§ 21. Wywóz z kraju pieniędzy polskich i zagranicznych oraz innych wartości dewizowych, jak również przywóz z zagranicy pieniędzy polskich w wypadkach lub na warunkach innych niż przewidziane w niniejszym zarządzeniu wymaga osobnego zezwolenia dewizowego.

§ 22. 1. Tracą moc zarządzenia Ministra Finansów:

- 1) z dnia 1 sierpnia 1963 r. w sprawie zezwolenia na wywóz i przywóz pieniędzy polskich i zagranicznych oraz książeczek oszczędnościowych przez osoby przekraczające granicę państwową oraz na wydatkowanie pieniędzy polskich za granicą (Monitor Polski z 1963 r. Nr 62, poz. 314, z 1965 r. Nr 34, poz. 191, z 1966 r. Nr 29, poz. 151 i Nr 38, poz. 191 oraz z 1967 r. Nr 38, poz. 186),
- 2) z dnia 4 lipca 1953 r. w sprawie zezwolenia na przewóz (tranzyt) przez polski obszar dewizowy niektórych wartości dewizowych (Monitor Polski Nr A-68, poz. 833),
- 3) z dnia 3 lipca 1958 r. w sprawie zezwolenia na wywóz i przywóz wartości dewizowych stanowiących zawar-

tość kas okrętowych statków morskich bandery polskiej oraz posiadanych przez załogę tych statków (Monitor Polski z 1958 r. Nr 54, poz. 315 i z 1967 r. Nr 16, poz. 77),

- 4) z dnia 20 grudnia 1966 r. w sprawie zezwolenia na wnośzenie pieniędzy polskich i krajowych książeczek oszczędnościowych na statki morskie i na znośzenie ich z tych statków (Monitor Polski Nr 74, poz. 347),
- 5) z dnia 2 czerwca 1958 r. w sprawie przenoszenia pieniędzy polskich przez osoby zatrudnione w wolnym obszarze celnym (Monitor Polski Nr 46, poz. 269).

2. Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia przepisy zarządzenia nr 56 Komisji Dewizowej z dnia 2 listopada 1950 r. w sprawie posiadania i wywozu z kraju czeków podróżniczych (travellers cheques) (Monitor Polski Nr A-125, poz. 1551) nie mają zastosowania.

§ 23. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1969 r.

Minister Finansów: *S. Majewski*

395

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 10 grudnia 1968 r.

w sprawie skrzyżowania linii kolejowych z drogami publicznymi.

Na podstawie art. 5 ust. 1 i art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. — Prawo budowlane (Dz. U. z 1961 r. Nr 7, poz. 46 i z 1965 r. Nr 13, poz. 91) oraz art. 6 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o kolejach (Dz. U. Nr 54, poz. 311) zarządza się, co następuje:

§ 1. Warunki techniczne, którym powinny odpowiadać skrzyżowania linii kolejowych z drogami publicznymi, zasady projektowania tych skrzyżowań oraz sposób zabezpieczenia ruchu na tych skrzyżowaniach określają przepisy wydane przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych,

Ministrem Gospodarki Komunalnej oraz Prezesem Wyższego Urzędu Górniczego, ogłoszone w Dzienniku Budownictwa.

§ 2. Z dniem wejścia w życie przepisów wymienionych w § 1 traci moc zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 września 1962 r. w sprawie skrzyżowania linii kolejowych z drogami publicznymi (Monitor Polski z 1962 r. Nr 76, poz. 354, z 1965 r. Nr 16, poz. 63 i z 1966 r. Nr 74, poz. 353).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *P. Lewiński*

396

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 17 grudnia 1968 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zasad stosowania mandatów karnych.

Na podstawie art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. z 1966 r. Nr 39, poz. 233) i § 2 ust. 1, 2 i 4 zarządzenia nr 201 Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 października 1961 r. w sprawie nadania niektórym organom administracji państwowej uprawnień do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego (Monitor Polski z 1961 r. Nr 78, poz. 327 i z 1963 r. Nr 68, poz. 338) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 11 kwietnia 1964 r. w sprawie zasad stosowania mandatów karnych (Monitor Polski Nr 28, poz. 126 i Nr 35, poz. 164) § 5 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 5. Jednostki organizacyjne resortu leśnictwa i przemysłu drzewnego, w których zatrudnione są osoby uprawnione do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego, powinny przekazywać wpływy z mandatów karnych na dochody budżetów właściwych powiatowych (miejskich w miastach stanowiących powiaty lub dzielnicowych w miastach wyłączonych z województw) rad narodowych.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: w z. *J. Knothe*